

Posudek oponenta bakalářské práce
Kroniky jako historický pramen
Anna Petrová

Kroniky jsou fenoménem, který je mi badatelsky velmi blízký, proto jsem bakalářskou práci Anny Petrové otevíral s velkým očekáváním, jak autorka práci pojme a jak bude vypadat struktura a obsah. Pravda, trochu mě zarazil název, jenž je shodný s pojmenováním velké konference, která se uskutečnila před osmi lety v Praze, takže nějaká modifikace titulu by zde asi neškodila, nicméně, stalo se. Tím si však A. Petrová současně nastavila dost vysokou laťku, jelikož takto obecně zacílené pojetí, bez jakéhokoli odkazu na region a typologii kronik musí působit poněkud (spíš značně) ambiciózně. A už vůbec neodpovídá časovému vymezení, protože autorka se zaměřila na dobu nejnovější, zatímco u mnoha kolegů slovo kronika vzbudí asociace s podstatně staršími texty. Nenabízelo se tedy např.: *České obecní (a školní) kroniky (na západě Čech) jako historický pramen pro 19. a 20. století?*

O vzniku a vývoji kronik se čtenář doví v úvodní kapitole, jejíž název je shodný s titulem celé bakalářské práce (sic!). Jedna podkapitola popisuje obecné záležitosti, druhá konkrétně situaci v Čechách, ovšem typicky upřednostňuje jazykově českou a latinskou produkci, zatímco přebohatou produkci českých Němců (Pelclovu německy vydanou práci nepočítejme) pomíjí mlčením, jako by neexistovala. Současně bych rád autorku upozornil na omyl u jedné odborné monografie – Kutnar s Markem opravdu nenapsali přehled české a „slovanské“ historiografie, nýbrž české a slovenské (o překlep se nejedná, výskyt celkem 7x!). Druhá kapitola se soustředí na vyličení vývoje obecních kronik od počátků 19. století, kdy se začala formovat moderní městská samospráva, až do současnosti, kdy obce mají ze zákona povinnost kroniky vést. Jednu z potíží jim přitom způsobuje jiný zákon, a to zákon o zpracování a ochraně osobních údajů. V podkapitole se čtenář seznámí i s procesem vzniku kronik a systémem jejich vedení. Čtvrtá kapitola, ale i pátá se šestou, by tematicky vydaly na další samostatné bakalářské či diplomové práce. Ta čtvrtá si všímá způsobu ukládání matrik do archivu, s konkrétními příklady pro Archiv města Plzně a pro plzeňský Státní oblastní archiv, stejně jako jejich digitalizace, což je v oblasti archivnictví obrovské téma současnosti. Faktem ovšem je, že právě kroniky mají při digitálním zpracovávání prioritu, jelikož společně s matrikami badatele nejvíce táhnou. V této souvislosti bych také doporučoval ujasnit si psaní velkých a malých písmen u Porta fontium/Porta Fontium. Poté již následuje dle mého názoru gros celé práce A. Petrové – pojednání o kronikářství na Klatovsku, s důrazem na 20. století, a ještě úžeji na léta 1948–1953, zvolená coby sonda. Speciální pozornosti se tu dostává Karlu Petersovi, jde však spíš o biografický medailonek než o pokus rozboru jeho kronikářského díla. To se autorce paradoxně podařilo až v Závěru (který jinak považují za zdařilý).

Seznam pramenů odpovídá záběru bakalářské práce, odborné literatury je ovšem velmi málo a některé studie tu citelně chybí (např. o starším kronikářství vůbec nebo o tom na Klatovsku od Lenky Sýkorové). Co bych naopak velice rád pochválil, je kultivovaný autorčin styl a absence hrubých jazykových chyb, což bohužel stále není u bakalářských a diplomových prací samozřejmostí.

Bakalářskou práci A. Petrové rád navrhuji k obhajobě a hodnotím ji jako **velmi dobrou**.